

ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ

ТАКИВА СМЕ

chitanka.info

— Роби, тук да стоиш! — гласът на професора се носи из целия апартамент. — Не мисли да хитруваш.

Не отговарям.

— Не чуваш ли, немирнико? — ядосва се той. — Ела, виж това уравнение, защото имам много работа.

Изключвам прахосмукачката, която бръмчи като разсърдена муха, и се отправям към кабинета на професора, като си мисля: „Работа, работа... а кога ще почиваш! И тая нощ не си лягал. Въпреки че едно от основните ми задължения е да се грижа за тебе, не можах да те заставя“.

Сядам пред моето бюро и професорът ми подава лист с километрично уравнение. Само по себе си не е кой знае колко сложно, но има толкова много преобразувания, че всеки друг не би седнал да го решава без изчислителна машина. Но моят професор, освен на себе си и на мен, не вярва на никакви машини.

Прочитам го веднъж, два пъти, съпоставям зависимостите и след десет минути... готово. Играчка работа. Изобщо математиката ми се удава. Имам голяма слабост към нея и много малко време. Само когато моят шеф бърза, ми дава да решавам второстепенни задачи, от които го интересува единствено крайният резултат.

През останалото време почиствам, говоря по телефона, приготвям кафе. Когато шефът се умори да се рови из книгите, разговаряме. Едни такива разговори, които за мен не представляват никакъв интерес, но докато траят те, той си почива.

Освен това изпълнявам задълженията на секретар и машинописка. Понякога играем шах. Професорът е добър шахматист, но е много разсеян и винаги губи.

Обикновено когато привърша работа, се опитвам да се измъкна навън. Много обичам да скитам, само че рядко ми се удава да се изплъзна. Обикновено опитите ми завършват с неизменната фраза на професора:

— Какво, пак ли си намислил някоя магария? Няма да мърдаш оттук!

Каже ли това... и край. Колкото и да ми се иска да изляза — не мога. Никога не мога да престъпя думите му. Опитвал съм много пъти,

но не мога. Нещо вътре в мен, какво е и аз не знам, ме спира и ме кара да се подчиня. Ако не каже нищо (това още не се е случило), ще изляза, макар да знам, че ще му е неприятно. Но каже ли — свършено. Залязвам, дето има една дума.

Затова обикновено го издебвам, когато се задълбочи в работата си, и изчезвам. Изтрака ли бравата на входната врата зад гърба ми — готово. Свободен съм, докогато поискам. И да вика, няма да го чуя! А това е много важно — да не чувам гласа му.

Свирвам на Роки от съседния блок. После чакам зад ъгъла, докато и той с всевъзможни ходове, на които е способно въображението му, успее да се измъкне. Скриваме се в близката градина и отваряме електронния шах. Роки не ми отстъпва в шахмата и партиите ни с него са винаги завързани, както казват хората.

Като изиграем няколко партии, Роки се прибира, защото неговият шеф е много по-строг от моя.

Аз запрашвам из града.

Най-много обичам да ходя в големия парк край реката. Заради зеленината и децата. След математиката най-много обичам децата. Всички са едни весели и забавни и в сравнение с мене безпомощни. Големи приятели сме с тях. Щом ме видят и се струпват край мен.

— Чичо Роби, кажи една приказка.

— Поноси ме на гръб.

— Ела да играем на футбол.

— Чичо Лоби, а пък моята кукла се стлоши. Поплави я.

И очичките им ме гледат умолително и с очакване.

Навеждам се, вземам един малчуган и внимателно го поставям на едното си рамо. После вземам друг и хоп, на другото. И започвам да препускам по алеите. След това поправям играчки, играя футбол, разказвам приказки. Изобщо върша всичко онова, което възрастните трябва да правят за децата.

Докато траят заниманията ни, непрекъснато се сипят въпроси, на които отговарям както мога.

Когато се уморят, се разделяме.

... Важното е сега да се измъкна. Да, май че е време. Шефът е потънал в паяжините на уравненията. Примижавам, за да скрия блясъка в очите си. Иначе току-виж се е досетил, че „магарията“ е влязла в главата ми.

Първо малко тактика: ставам, отивам до прозореца и го отварям.

Професорът пуши като параход. Не стига, че се убива от работа, не спи и не яде като хората, ами изпива по един термос кафе и цигарата все в устата му. Какво нещо е това човекът!

Така.

Сега минавам зад него и с всичка сила се отпускам в креслото. Седя няколко минути.

„Хайде, Роби, време е!“ — командувам си на ум.

„Ставай! Внимателно... Внимателно...“

Само да не изскърца паркетът. Така, вече съм върху килима. Сега вратата. Пантите и бравата съм смазал идеално — да не издават звук. Вече съм в коридора.

— Браво, Роби — поздравявам се сам, — всичко мина ажур. Тук може да не примижавам. Нека очите ми си святкат, колкото си искат. Остава последното препятствие — входната врата. Приближавам, натискам бавно дръжката... Та-ака. Вратата е отворена, остава сега да изляза и да я затворя след себе си. Изолирана против шума, тя е най-сигурната преграда между моето съзнание и гласът на професора.

Още една крачка. Само една крачка. Само...

— Роби, Роби, къде пак?

Замръзнах с ръка върху бравата и с единия крак във въздуха. Край. Всичко пропадна. Гласът на професора като невидимо, но здраво въже ме дръпна назад. Днес ще закъснея, а може излизането ми да се отложи чак до утре.

Със съжаление затворих вратата и се върнах.

Такива сме ние, роботите. Винаги се подчиняваме на човека.

Разказът е получил трета награда на конкурса на в-к „Септемврийче“.

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 8/1972 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.